

Med vrangsiden ut

I Eva-Cecilie Richardsens koreografi legges indre tanker og handlinger utenpå huden og i bevegelsene.

Av Elisabeth Leinslie

A minor place

Koreografi, rom, kostymer: Eva-Cecilie Richardsen

Dans: Janne-Camilla Lyster, Gry Bech-Hanssen, Kristianne Mo og Hege Holte Østbye

Musikk: Justin Bennett og Erik Ljunggren

Black Box Teater

Koreograf Eva-Cecilie Richardsen har for mange vært assosiert med Kreutzerkompani. En konstellasjon som besto av henne og videokunstner HC Gilje. I 2007 ble Kreutzerkompani oppløst, og Richardsen har etablert en ny konstellasjon med danser og forfatter Janne-Camilla Lyster. «A minor place» er deres første produksjon.

Tematikk

Jeg har i lang tid vært fascinert av Richardsens duetter. Hvor danserne ofte uttrykker en sterk draging til hverandre, samtidig som nærhetens umulighet utspiller seg. Nesten som når man forsøker å legge to likepoledede magneter mot hverandre. Polene vil alltid frastøte hverandre uansett hvor hardt man prøver å klemme dem sammen.

I koreografiene til Richardsen opplever jeg at denne dimensjonen uttrykker en blottlegging av mennesket. Som om indre tanker og handlinger legges utenpå huden og i bevegelsene. Det er imidlertid ikke snakk om et en-til-en forhold, hvor bevegelsene blir tydelige tegn. Det er snarere snakk om en abstraksjon av det indre, uttrykt gjennom det ytre.

Tålmodighetskrevende

I «A minor place» tas dette spillet mellom det indre og ytre enda lengre. Det er den bærende tematikken for hele forestillingen. Hvor også forbindelsen mellom det sosiale rommet og menneskets indre spiller en sentral rolle.

Et teppe av noe som minner om visnet lys tang dominerer i rommet. Det henger fra gulv til tak, på skrå over hele bakre del av scenen. Teppet og måten det brukes på gir god dynamikk til rommet, og dets skjøre tekstur står godt til både dansen og musikken. I et ellers forholdsvis mørkt rom, møblert med en tennisdommerstol og 6-7 lave lykter av den sorten vi kan finne i blomsterbed, danses den tålmodighetskrevende koreografien. Jeg får en liten dose Richardsen-duetter her også, men forestillingen preges av en rekke soli. Den ene danseren etter den andre fyller den store scenen alene. Spesielt Lyster og Bech-Hanssen imponerer med sine evner til å fullføre Richardsens særegne stil.